

кативним процесам у суспільстві, культурній ідентифікації, за допомогою якої відбувається накопичення та утримання соціального досвіду. Остання виступає механізмом включення індивіда у різні форми дискурсу. Сучасність інтерпретує події, запам'ятовує одні, «замовчує» інші, що дає підстави говорити не про минуле, а про його втілення у наративах. На думку Анкерсмита, минуле – це наративні моделі, текст наративу, в якому відбувається конструювання минулого соціального досвіду. Тому соціальна реальність виступає продуктом конструктивістської діяльності та інтерпретації індивіда, що здійснюється у межах смислового горизонту культури. Наративні форми буття соціальної реальності упорядковують останню, організовують та надають моделі інтерпретації реальності.

Соціальна реальність формується на основі знакової моделі, яка представляє собою інструмент формування реальності тієї чи іншої епохи, будучи сенсопороджуючим механізмом відбору подій минулого, тому будь-який феномен є продуктом дискурсивного конструювання.

Отже, наративні форми буття соціальної дійсності представляють собою специфічний тип знання про цю дійсність, про минуле, яке виступає не його відображенням, а інтерпретацією загальної репрезентації соціальної дійсності.

Література:

1. Анкерсмит Ф. Нарративная логика. Семантический анализ языка историков / Ф. Анкерсмит. – М.: Идея-Пресс, 2003. – 360 с.

Кадлубович Т. І., доцент

Київський національний університет технологій та дизайну

Бризунова М., студентка

Київський національний університет технологій та дизайну

м. Київ, Україна

КОНЦЕПЦІЯ «AMOR FATI» В ТВОРЧОСТІ ФРІДРІХА НІЦШЕ

В епоху змін та катаклізмів, які переживає людство, спостерігається прискіпливий інтерес до питань, пов'язаних з долею, фатумом, визначенням людини у сучасному світі. Невипадково студентську молодь цікавить творчість Фрідріха Ніцше та його концепція «amor fati».

«Amor fati» в перекладі з латини означає «любов до долі» або «любов до власної долі».

Звернення Ф.Ніцше до поняття «amor fati» зумовлене непростим життєвим шляхом філософа, де він був змушений долати перепони та багато чого змінювати у своєму житті.

«Ессе Ното» стало програмним документом, в якому мислитель намагається знайти формулу для «величі людини». Такою формулою для нього стає «amor fati»: не хотіти нічого іншого ні попереду, ні позаду, ніколи. Не лише переносити необхідність, але й не приховувати її...» [2].

Людина, яка живе за цим принципом, стійко приймає все, що відбувається з нею. І хороше, і погане, і правильне, й хибне... І за все дякує життю. Ф.Ніцше проголошує небажання жалкувати про щось у своєму житті найвищою цінністю людини.

«Amor fati», за Ф.Ніцше, це формула успіху, це формула самодостатності та сили людини. Керуючись цим принципом, людина здатна у всьому знаходити благо для себе. Але такий принцип не означає відмову людини від реального життя. Скоріше девізом людини повинно стати: «Не соромитись більше самої себе» [1]. Це значить брати відповідальність за свої дії, долати різноманітні страхи, не лише екзистенційні, але й соціальні. Це вміння демонструвати власні ідеї, таланти та здібності, можливість швидко приймати рішення та відповідати за них. «Не соромитись себе» – значить успішно адаптуватися у суспільстві, відстоювати власні думки, вміння бути успішним у власній професійній діяльності.

«Amor fati» дозволяє людині створювати щось нове, не звертаючи уваги на думки та ставлення оточення. Вирішувати визначні завдання, граючись. «Я знаю лише одне ставлення до великих завдань – гру», – пише Фрідріх Ніцше [2]. Своїм принципом «amor fati» Ф.Ніцше знов закликає вчитися у життя, оволодіти «мистецтвом посюсторонньої втіхи» [3, с. 56], прийняти світ та власне життя як головну сферу буття.

Людина, особистість, за Ф.Ніцше, «дещо унікальне, і що навіть рідкісний випадок не поєднає вже повторно таку дивно-строкату багатоманітність в ту єдність, якою є особистість» [4, с. 7]. «Кожна людина є чудом, яке відбувається лише один раз...» [4, с. 7]. Таким чином Ф.Ніцше закликає до усвідомлення самоцінності особистості, плекати почуття впевненості у власних силах, цінувати життя.

Становлення особистості з яскравою індивідуальністю та можливостями ефективної самореалізації є актуальною проблемою розвитку українського суспільства. В суспільстві, коли людина не встигає переробляти інформацію, коли життя набуває шаленої швидкості, постає проблема адекватного пристосування до навколишніх змін, збереження внутрішнього особистісного сенсу, самозбереження власного «Я». Коцепція Ф.Ніцше «amor fati» допоможе молоді усвідомити себе, сенс власного життя, адекватно сприйняти світ.

Література:

1. Ницше, Ф. Весёлая наука : (La gaya Scienza) / Фридрих Ницше ; [пер. с нем. А. Николаева]. – Х. : Фолио, 2013. – 556 с.
2. Ницше, Ф. Ессе Ното : как становятся самим собой / Фридрих Ницше ; [пер. с нем. Ю. М. Антоновского]. – Х. : Фолио, 2013. – 220 с.
3. Ницше, Ф. Рождение трагедии, или Эллинство и пессимизм // Ницше, Фридрих. Сочинения : В 2 т. / Ф. Ницше. – М. : Мысль, 1996. Т. 1. – 831 с. С. 52-53.
4. Ницше, Ф. Шопенгауэр как воспитатель : пер. с нем. / Фридрих Ницше. – Харьков : Фолио, 2014. – 253 с.

Множинська Р. В., кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії, політології та українознавства
Київський національний університет технологій та дизайну

Лупан К. О., студентка факультету хімічних
та біофармацевтичних технологій
Київський національний університет технологій та дизайну
м. Київ, Україна

«ФІЛОСОФІЯ СЕРЦЯ» ПАМФІЛА ЮРКЕВИЧА

Оригінальна філософська система, в центрі якої знаходиться вчення про «серце» як символ внутрішнього світу, людських переживань, яку виклав П. Юркевич у своїй праці «Серце і його значення в духовному житті людини за вченням слова Божого», де розгорнув цілісну філософсько-антропологічну концепцію про серце як визначальну основу фізичного та духовного життя людини.

Вивчаючи та оцінюючи філософію мислителя, дослідники почали називати її по різному: одні звать її «філософією серця», інші – конкретним ідеалізмом, убачаючи в ній початки персоналізму й навіть елементи екзистенціалізму. Неоднаково вирішується й питання щодо ідейних попередників Юркевича. Проте всі одноставні в тому, що його філософія залишилася незрозумілою для сучасників, яка значно випередила свій час і справила величезний вплив на майбутні покоління філософів.

«Філософія серця» – вчення, яке виражає специфіку українського світобачення, основні найпримітніші характеристики національного світогляду та психології. Наполягання на важливості почувань-емоцій є